

Snažila se věnovat Anežce, ale musela studovat, shánět knihy a materiály, jezdit na konzultace, chodit do práce a občas za Terezou. Pověsila Anežce na krk klíč od bytu.

„Z družiny ať jsi doma!“

Překvapilo ji, když u ní večer zazvonila Vančurová.

„Jdu za vámi v Anežčině zájmu. Sedává celé odpoledne na schodech...“

„Na schodech? Proč, má klíč!“

„To víte, já nejsem pořád doma... A lidi si toho všímaj.“

„Čeho? Že nejste doma?“

„Však vy mi dobře rozumíte!“

Nerozuměla.

„Dobře, řeknu vám to. Prodavač ve stánku s ovocem a zeleninou se vyptává lidí, co je to za holčičku. Tráví u něj celé odpolední hodiny. Proč prej ji nikdo nepostrádá.“

„To přeháníte!“

Vančurová to nekomentovala a pokračovala: „A taky se musím zmínit o tom, abyste ji nenechávala vynášet odpadky do popelnice. Nedosáhne tam a vysejpá je okolo.“

Budeš muset zakročit, řekla Zloba.

„Starejte se o sebe, milá paní.“

Chtěla zavřít dveře, když Vančurka rychle dodala:

„A tu kočku už nemůžu mít u sebe.“

„Jakou kočku?“

„No co si ji přinesla od nějaký spolužačky. Má u nás pekáč s pískem.“

Mluvila tak hlasitě, že ji Sylva pozvala do chodby. Nemusí to slyšet celý barák!

„Tak jakou kočku?“

„Kotě. Že se vám to bojí říct. Ale já už po něm nemůžu uklízet,“ prohlásila.

Sylva si všimla teprve teď, jak sousedka v posledním roce zestárla. Horní ret jí hojně stahovaly svislé vrásky – jasně, jako ženská už skončila. A měla úplně šedivé vlasy! „Promluvíím s Anežkou a kočka půjde z baráku,“ rozhodla.

„Nechte jí ji! Nebude jí doma tak smutno,“ dovolila si říct Vančurová, protože zahlédla v jejích očích váhání.

Vidíš, řekla Zloba, tenhle barák je plný závistivých drben a nepřejícího stáří!

„To by stačilo, milá paní,“ vystrčila Vančurovou ze dveří.

„Ty káčo jedna, to musíš sedět na schodech, když máš klíč?“ řekla Anežce při snídani.

Dcera se na ni podívala a oklepala se.

Sylvě se zatajil dech: to dítě z ní má hrůzu.

„Ty se mě bojíš?“

„Když ty se na mě pořád zlobíš!“

Vzala ji na klín: „Tak mi řekni, proč tam sedáš, nebudu se zlobit.“

„Já nechci bejt doma sama, chci bejt s Mikešem.“

Došlo jí to. Mikeš, to kotě, je u Vančurové, která nebyvá doma, a Anežka čeká na schodech, aby ji nepropásla.

„A co ten zeleninovej stánek?“

„Je tam hodně lidí a hodnej pan prodavač.“

„Takže ty máš kočku, o který nevím, a ještě chodíš za nějakým prodavačem.“

Anežka se znovu otrásla.

Sylva ji objala: „Tu kočku si můžeš nechat, měla jsi mi to říct. Ale budeš se o ni starat. Sama, rozumíš? A musíš mi něco slíbit: už nikdy nepůjdeš za tím prodávčem.“

„Slibuju, maminko.“

„A teď se najež a odpoledne si můžeš dojít pro Mikeše. Jo, a odpadky budu vynášet sama.“